

Jóel könyve és a laodiceai hetednapi adventista egyház – Huszonkettedik szám

Jeff Pippenger

2026-01-02

Huszonkettő##

Az előző cikkben az ősi Izraelre vonatkozó négy hivatkozás közül a feléig jutottunk el, mint a „vipérák” nemzedékéhez. Máténál mind János, mind Jézus a farizeusokat és szadduceusokat a vipérák nemzedékének nevezi. János egy vizsgálati folyamat kezdetét képviseli, amelyet akkor azonosítunk, amikor azt tanította, hogy Jézus, aki utána jön, teljesen megtisztítja az Ő szérűjét. Jézus János vizsgálati folyamatához hozzáadta az ítéleti folyamatot, amikor Sába királynőjére és Ninivére hivatkozott. Az ítélet a negyedik nemzedékben megy végbe, és az ítéletben az egyik osztály kígyókként nyilvánul meg, mert atyjuk az ördög. Jézus hozzákapcsolta annak kérdését is, hogy a negyedik nemzedék jelt keres, miközben a jel nyilvánvalóan előttük volt.

Máté huszonharmadik fejezetében a farizeusokra és szadduceusokra kimondott „jajok” tárulnak elénk, és a próbatétel és ítélet folyamata ismét a végső nemzedékkel kapcsolódik össze. A huszonkettedik fejezet előkészíti a huszonharmadik fejezet jajainak hátterét.

Miközben a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte tőlük, mondván: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia ő?

Így feleltek neki: Dávid Fia.

Így szólt hozzájuk: Miképpen mondja hát Dávid Lélek által őt Urának, amikor így szól: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet az ő fia?

És senki sem tudott neki egyetlen szót sem felelni, és attól a naptól fogva senki sem mert többé kérdést intézni hozzá. Máté 22:41–46.

Amikor az ajtó bezárult minden további érintkezés előtt, Jézus ezután a következő fejezetben nyolc jajt mond ki. A tizenharmadik versben a jaj azok ellen szól, akik bezárják a mennyek országa előtt az ajtókat. A késői eső a menny kapuiból árad ki. A nyolc jaj azokról szól, akik azt vallják magukról, hogy megnyitják azt az ajtót, amelyet senki emberfia meg nem nyithat, és bezárják azt az ajtót, amelyet senki emberfia be nem zárhat. Látomásban White testvérnőnek megmutatták azokat, akik nem követték Krisztust a Szentek Szentjébe, hanem imáikat az üres szenthelyre küldték, ahol Sátán, Krisztusnak tettetve magát, elhitette velük, hogy minden rendben van. Ők újra megnyitották a szenthelyet, és bezárták a Szentek Szentjét.

„Sokan borzongással tekintenek a zsidók eljárására Krisztus elvetésében és megfeszítésében; és amikor szégyenletes bántalmazásának történetét olvassák, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg Őt, mint Péter, sem nem feszítették volna keresztre, mint a zsidók. De Isten, aki minden ember szívét olvassa, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyről

azt vallották, hogy érzik. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyali üzenet fogadtatását. De sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, miközben a keresztről szóló történetet olvasták, csúfot űztek az Ő eljövételének örömhíréből. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, kijelentették, hogy az téveszme. Gyűlölték azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a gyülekezetekből. Azok, akik elutasították az első üzenetet, nem részesülhettek a második áldásában sem; és a fél éji kiáltás sem vált javukra, amelynek az lett volna a rendeltetése, hogy előkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély szentjébe. És az előző két üzenet elutasításával úgy elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot nem láthatnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy miként a zsidók keresztre feszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is keresztre feszítették ezeket az üzeneteket, és ezért nincs ismeretük a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásában. Mint a zsidók, akik haszontalan áldozataikat mutatták be, úgy ők is haszontalan imáikat ahhoz a részhez emelik fel, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, gyönyörködve e megtévesztésben, vallásos jelleget ölt, és e magukat kereszténynek valló emberek elméjét magához vonja, erejével, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva azon, hogy törében tartsa őket.” Early Writings, 258–261.

A tizennegyedik vers jajkiáltása az özvegyek házainak felemésztéséért és a hosszú imákért hangzik. A tizenötödik vers jajkiáltása azért van, hogy megtérítettjeiket kétszerte inkább a gyeheña fiaivá teszik, mint amilyenek ők maguk voltak. A tizenhatodiktól a huszonkettedik versig a gonoszok a templomra esküsznek.

„Ezek nem White testvérnő szavai, hanem az Úr szavai, és az Ő hírnöke nekem adta azokat, hogy átadjam nektek. Isten arra szólít fel benneteket, hogy többé ne munkálkodjatok vele ellentétes célokon. Sok intés adatott azokkal kapcsolatban, akik keresztyénnek vallják magukat, miközben a Sátán tulajdonságait mutatják meg, és lelkületben, szóban és cselekedetben ellene munkálkodnak az igazság előhaladásának, és bizonyosan azon az ösvényen járnak, amelyen a Sátán vezeti őket. Szívük keménységében olyan tekintélyt ragadtak magukhoz, amely semmiképpen sem illeti meg őket, és amelyet nem volna szabad gyakorolniuk. Így szól a nagy Tanító: ‘Felforgatom, felforgatom, felforgatom.’ Az emberek Battle Creekben ezt mondják: ‘Az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi’; de közönséges tüzet használnak. Szívüket nem lágyította meg és nem hajtotta alá Isten kegyelme.” Manuscript Releases, 13. kötet, 222.

A huszonharmadik és huszonnegyedik versekben a jajkiáltás az igazságosság, az irgalmasság és a hűség elhanyagolása miatt hangzik el. A huszonötödik és huszonhatodik versek a pohár külsejének megtisztítását színlelő magatartásról szólnak, miközben a belseje tisztátalan marad.

„Ez a kincsünk” – folytatta az apostol – „cserépedényekben van, hogy az erőnek ama rendkívüli nagysága Istené legyen, és ne a miénk.” Isten hirdethette volna igazságát büntelen angyalok által is, de ez nem az Ő terve. Emberi lényeket választ, erőtlenséggel körülvett embereket, eszközökké szándékainak megvalósításában. A felbecsülhetetlen értékű kincs cserépedényekbe helyezett. Általuk kell áldásainak eljutniuk a világhoz. Általuk kell dicsőségének felragyognia a bűn sötétségébe.” Az apostolok története, 330.

Ezután a huszonhetedik és huszonnyolcadik versek a gonoszokat meszelt síroként azonosítják, összekapcsolva őket Ézsaiás huszonkettedik fejezetének Sebnájával, ahol Sebna azzal kérkedett, milyen pompás sírt készített magának, amelyben azonban soha nem lesz benne, mert Isten az Ő szájából egy távoli mezőre veti ki őt. A távoli mezőt Béthel hazug prófétájának sírja jelképezi, aki azt idézte elő, hogy az engedetlen prófétát ugyanabba a sírba temessék. Ezután a nyolcadik jaj ezt mondja:

Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert építitek a próféták sírjait, és ékesítitek az igazak síremlékeit, és ezt mondjátok: Ha atyáink napjaiban éltünk volna, nem lettünk volna részeseik a próféták vére kiontásában. Ennélfogva magatok ellen tesztek bizonyosságot arról, hogy azoknak a fiai vagytok, akik megölték a prófétákat. Töltsétek be tehát atyáitok mértékét.

Ti kígyók, ti viperák fajzata, miképpen kerülhetitek el a gyeheña kárhozatát?

Annakokáért íme, prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok; és némelyeket közülük megöltök és megfeszítetek, másokat pedig zsinagógáitokban megostoroztok, és városról városra üldöztök; hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely a földön kiontatott, az igaz Ábel véréától Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit megöltetek a templom és az oltár között.

Bizony mondom nektek: mindezek erre a nemzedékre szállnak. Máté 23:29–36.

A kígyók, akik a viperák fajzata, e szakaszban ítélet alá esnek. A szakaszban az ítélet nem Séba királynőjének és Ninivének tanúbizonyossága alapján történik, hanem Ábel véréől Zakariásig. A negyedik nemzedék, amely viperákból áll, két tanú által ítéltetik meg az ókori Izráel külső történelméből, és két tanú által az ókori Izráel belső történelméből. Lukács harmadik fejezete a negyedik és egyben végső nemzedék viperáira vonatkozó négy hivatkozás közül az utolsó, és egyszerűen párhuzama Máté harmadik fejezetének. Négy hivatkozás azonosítja azt, hogy Isten házának végső ítélete idején, a negyedik nemzedék során, az egyik osztály mint a Sátán fiai és leányai, a másik osztály pedig mint Isten fiai és leányai nyilvánítja ki jellemét. A megpróbáltatás folyamata, amely elkezd a szétválasztást, akkor veszi kezdetét, amikor a Szövetség Követe útját előkészítő követ felemeli szavát a pusztában.

A Szentírás szent szövegében a nevek nem pusztán megjelölések, hanem suttogott prófécia — második énekek, amelyeket a történelem felszíne alatt zengenek, feltárva a megváltás szívét. Amikor Ádámtól Noéig a leszármazottak nevének jelentéseit egy kijelentéssé rendezik, olyan üzenet jön létre, amely megfelel annak a történelemnek, amelyet a nemzetségtábla ábrázol. Ádám jelentése „ember”, Sét jelentése pedig „rendeltetett”. Enós jelentése „halandó” (a halálnak alávetett), Kénáné pedig „szomorúság”. „Isten dicsérete/áldása” (Mahalalél) által a Menny „alászállna” (Jered). A Menny úgy szállt alá, mint a „odaszánt vagy felkent” (Énók), aki fián, Metúseláhon („amikor meghal, elküldetik”) keresztül hirdette az ítélet üzenetét. Halála a Szentlélek „hatalmas” kiadásának tetőpontja lenne, amelyet Lámek (lehelet) jelképez, amint Metúseláhhhoz kapcsolódik, miként az Éjféli Kiáltás a második angyalhoz kapcsolódott. Metúseláh volt a második angyal, Lámek pedig az Éjféli Kiáltás, amely Noé özönvizénél jutott tetőpontra.

Még tovább tömörítve, a nevek ezt hirdetik: „Az ember halandónak rendeltetett, bánatnak és halálnak alávetve, az első Ádám következményeként; de Isten áldása által Krisztus odaszentelte

magát arra, hogy alászálljon, és a kereszten elszenvedett halála által ítéletet hirdessen, amit a Szentlélek erőteljes kiáradása követett.”

Ez a tíz név összefoglalja az evangélium üzenetét, miközben végigköveti a föld történelmét a teremtéstől a késői esőig, amely a Második Eljövételben teljeseedik be. A nevekben rejtőző szimbolika megtalálja párhuzamát a Jelenések könyvében. A Genézis mutatja be az alfa nemzetségtáblát, a Jelenések 7-ben szereplő 144 000 pedig ennek ómegai beteljesedését tárja elénk a megpecsételt maradékban.

Júda jelentése „dicséret”, Rúbené „íme, egy fiú”, Gádé „jó szerencse/sereg”, Áséré „boldog/áldott”, Naftálié pedig „küzdelem”. Manassé jelentése „feledést okozó”, Simeoné „hallás”, Lévié „hozzákapcsolt/csatolt”, Issakaré „jutalom”, Zebuluné „tisztelet/lakhely”, Józsefé „gyarapodás”, Benjáminé pedig „a jobb kéz fia”.

Akik követik Júda törzsének Oroszlánját, Isten fiai, akiket jó szerencse áld meg, miközben átmennék az Istennel való tusakodás próbatételén, amint Jákób is tette. E küzdelem által bűneik feledésbe merülnek az Isten Igéjének hallásából fakadó megszentelődés folyamatában, amely viszont szövetségi kapcsolatban Krisztushoz kapcsolja őket. Jutalmuk az, hogy tisztességgel lakozzanak Krisztussal az Ő trónján, a mennyei helyeken ülve, miközben Isten felhasználja őket országa gyarapítására — előhívva a nagy sokaságot Babilonból mint az Ő jobbjának fiait.

Lea hat fia Rúben, Júda, Simeon, Lévi, Issakár és Zebulon voltak. Az ő szolgálóleánya, Zilpa, akinek neve „illatos cseppenést” jelent, két fiút szült — Gádot és Ásért. Ráhel két fia József és Benjámin volt. Ráhel szolgálóleányának, Bilhának a neve „szégyenlőst vagy félénket” jelent, és az ő fiai Dán és Naftáli voltak. Próféta szempontból az itt található nemzetségtábla több megfontolandó vonalat tár elénk. A Genézis ötödik fejezetében szereplő alfával és tíz nemzedékkel ellentétben az ómegának tizenkét leszármazottja van, a maga sajátos próféta változóival. A száznegyvennégyezer között Dán nincs megemlítve, és Manassé foglalta el testvére, Efraim helyét.

A Genézis alfagenealógiája összhangban áll a Jelenések omega-genealógiájával, mert a Genézis Krisztus isteni üdvözítő munkáját azonosítja, a Jelenések pedig azokat azonosítja, akik e alfaprófécia omegabeli beteljesedésében tökéletesen betöltik magát az ígéretet és próféciát, amely az alfapróféciában adatott.

E két vonal alkalmazását a teológusok gyakran elvégzik, de soha nem a sorról sorra módszertan szemszögéből. A Genézisben és a Jelenések könyvében található két nemzetségtábla két tanút szolgáltatta arra, hogy Isten másodlagos szinten szól. Az egyik nyelv az írott bizonyágtétel, amint feljegyeztetett, és e bizonyágtételen belül egy másodlagos vonal szimbolikus szinten tárul fel. A teológusok rendszerint nem jutnak tovább annál, mint amit a Genézisben és a Jelenések könyvében a nevek jelentésén keresztül közvetített üzenetről a felszínen megfigyelnek. Amit látnak, azt újdonságként kezelik, amely inkább a saját emberi bölcsességükről szól, amint azt a nevek jelentésében rejlő metafora felismerésére irányuló képmutató képességük is bizonyítja. Soha nem látják meg az Izmael tizenkét fiában előadott üzenetet. Nem látják helyesen Jézus nemzetségtábláit Máténál és Lukácsnál. Nem látják Júda utolsó hét királyának és Izráel utolsó hét királyának nemzetségtábláit, sem Júda első hét királyának vagy Izráel első hét királyának nemzetségtábláit.

Amikor azt mondom, hogy nem látják, arra gondolok, hogy ha megkérdezi a Google-t, vannak-e tanítások ezekről a nemzetségtáblákról, a válasz „igen” Mózes első könyvének Ádámtól Noéig terjedő vonalára, és „igen” a száznegyvennégyezerre vonatkozóan is. De alkalmazzák-e Mózes első könyve tizenegyedik fejezetében Ábrám tíz leszármazottját ilyen módon? Nem.

Foglalkoznak-e Káin nemzetségtáblájával és Sét nemzetségtáblájával? Igen, de annyira távol az igazi jelentéstől, hogy szinte olyan, mintha egészen más tárgyról beszélnének. Kétségtelenül tárgyalják Krisztus nemzetségtábláit Máténál és Lukácsnál, de ismételten mérföldekre eltévesztik a célt. Miért fontos ez, kérdezi? Mert szándékomban áll áttekintést adni e prófétai nemzetségi vonalakról, és már a kezdet kezdetén világossá akarom tenni, hogy a negyedik nemzedék jelentőségét igyekszem azonosítani mint a bibliai prófécia jelképét. E nemzetségtáblák áttekintése segítségül szolgál majd ebben a tekintetben, ám bárki részéről mulasztás volna, ha azt gondolná, hogy ezeknek a dolgoknak az egyszerű összefoglalása, amely ezután következik, minden, amit e nemzetségi vonalakról meg lehet érteni.

Ádámtól Nóéig terjedő nemzetségtábla után a Teremtés könyvének negyedik és ötödik fejezetében két nemzetségi vonallal találkozunk. E két vonalat Káin leszármazottai és Sét leszármazottai képviselik. Ádámtól Nóéig terjedő nemzetségtáblától eltérően, amely tíz utódot foglal magában, Sét és Káin vonala egyaránt nyolc utódot nevez meg. Ezért ezeket két, egyenként négyes időszakként kell kezelni. Sét és Káin szövetségi jelképek, és Káin azokat jelképezi, akik Ésaiás huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezetében a halállal kötnek szövetséget, amelyet az eláradó ostor idején semmissé kell tenni. Ők azok, akik homokra építik házaikat. Akik a Kősziklára építenek, az élet szövetségét kötik, amint azt Péter első levele második fejezete ábrázolja azokban, akik megízlelték, hogy jó az Úr, és a „választott nemzetség”. A „sokaság” a homokra épít, de „kevesen” vannak a választottak.

Káin nemzetségtáblája lázadó akkord a nevek szimfóniájában, mert e nevek az emberi dicsőséget jelképezik, amely hiábavaló, és céltalan bolyongáshoz vezet, miután lesújtott rá az ég. Az intést semmibe véve Káin vonala hamis isteniséget vall, amelyet a bosszúálló emberi hatalom leple borít, s amelyet az emberiség művészei képviselnek: olyan vaskultúrát kovácsol, amely szép, de erőszakos és a reménységtől terméketlen. Ez az utolsó kijelentés áttekintése annak az üzenetnek, amely Káin nyolc nemzedékében rejlik, s amely a nevekből vezethető le.

Sét vonala kegyelemmel felel Káin vonalára. Az emberiségnek rendelt emberi gyarlóságban azoknak, akik Istenhez kiáltanak, bánata dicséretté változik, amikor a menny alá száll. Hűségesen járva a dicsőségre emelkedő ösvényt a próba ideje alatt, mígnem felhangzik a „reménység” kiáltása, nyugalomra jutnak a szabadítás vizei által. Ez az utolsó kijelentés áttekintése annak az üzenetnek, amely a Sét nyolc nemzedékében rejlik, és amely a nevek alapján vezethető le.

A nyolc nemzedék két, egyenként négy nemzedékből álló csoportra osztásának oka a szövetség első lépésében nyer megalapozást, amikor az egyiptomi szolgaságról szóló prófécia 400 évként van meghatározva, és az is kijelentetik, hogy a 400 év a negyedik nemzedékben ér véget. Amikor Pál bizonyágtétele beépül az alfa szövetségi próféciaiba, két, egyenként 215 éves időszakot eredményez, amelyek mindegyike négy-négy nemzedékből állt. A nyolc nemzedék a 430 év során két 215 éves időszakot képvisel. Az első időszakot a jóindulatú fáraó jelképezi, aki ismerte

Józsefet. 215 évvel később új fáraó támadt, aki nem ismerte Józsefet. Ekkor kezdődött a következő, négy nemzedékből álló csoport.

A nyolc nemzedék, amely egyenlően két időszakra oszlik, s egyértelműen saját, négy nemzedékből álló időszakként van megjelölve, alátámasztja Káin és Sét nyolc nemzedékének ugyanilyen módon való alkalmazását. Amikor ezt az alkalmazást megteesszük, Sét nyolc nemzedéke Káin nyolc nemzedékével kerül egyvonalba. Káin azokat a sokakat jelképezi, akik felveszik a fenevad bélyegét, Sét pedig azt a keveset, akik megkapják Isten pecsétjét. Káin az emberiség jele, Sét pedig az emberiségnek az Istenséggel egyesített jele a Noé szövetségének összefüggésében, míg József és Mózes vonala Ábrám szövetségének összefüggésében áll.

Azután a tizenegyedik fejezetben a választott nép nemzetségtáblája tíz név által jelenik meg Sém-től Ábrámig. A tizenegyedik fejezet Bábel tornyának története, de egyben a választott nép nemzetségtáblája is, amint azt Ábrahám képviseli. A tizenegyedik fejezet egy választott népet vezet be, amelynek háromszoros szövetségre kellett lépnie Istennel. A harmadik és végső lépés Izsák feláldozása volt a huszonkettedik fejezetben. A „tizenegyedik” fejezet az alfa kezdet, a „huszonkettedik” fejezet pedig az ómega vég. Az a hit, amely szükséges ahhoz, hogy Isten hangját a nevek jelentésében meghalljuk, semmiben sem különbözik attól a hittől, amely szükséges ahhoz, hogy az Ő hangját Igéjének számozásában meghalljuk. A nemzetségtábla egyik olyan alkalmazása, amellyel a teológusok nem foglalkoznak, Izmael nemzetségtáblája, az iszlám jelképe.

És ezek Izmael fiainak nevei, az ő neveik szerint, nemzetségeik szerint: Izmael elsőszülötte Nebajót; továbbá Kédár, Adbeél és Mibszám, valamint Míma, Dúma és Massza, Hadár és Téman, Jetúr, Náfis és Kedma. Ezek Izmael fiai, és ezek az ő neveik, falvaik szerint és táboraik szerint; tizenkét fejedeleme az ő nemzetségeik szerint. 1Mózes 25:13–16.

Amikor e tizenkét név jelentéseit egyetlen kijelentésbe foglaljuk, ez így hangzik: „Prófétikusan Izmael leszármazottai termékeny, sötét bőrű nép, amely harcosairól nevezetes, ám történelmileg és profétikusan megszorítottak 1840. augusztus 11-én, és azt követően 2001. szeptember 11-én. A bibliai történelemben a kelet fiainak nevezetnek. Arábiából származtak, ahol a héber szentély szolgálataiban használt illatos fűszerek teremnek. Az „orgyilkosok” szó az iszlám történelméből ered, és olyan halált jelképez, amely csendben következik be. A keresztes hadjáratok idején az iszlám körülfárta, bekerítette és ostrom alá vette a katolikus Európát, ám az ezt követő visszatartása jelezte az 1840-től 1844-ig tartó felüdülés elérését, valamint 9/11-től a vasárnapi törvény válságáig terjedő időszakát is. Izmael fiainak tizenkét nevéhez tartozó jelentések mindegyike az előző kijelentésben a félkövér szedéssel van megjelölve.”

Izmael nemzetségének tizenkét neve tizenhármat tesz ki, ha Izmaelt is beleszámítjuk a felsorolásba. A tizenhárom a „lázas” jelképes száma, s ezt tette Hágár, ami odavezetett, hogy Ábrahám megengedte Hágár és Izmael elűzését. Pál ezt az eseményt arra használja, hogy leírja az ősi Izrael mint Isten szövetséges népének elvételét, ugyanabban az időben, amikor Ő szövetséget létesített keresztény menyasszonyával.

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a szolgától, a másik a szabad asszonytól. De a szolgától való test szerint született; a szabad asszonytól való pedig az ígért

által. Ezek pedig példázatos értelmű dolgok, mert ezek a két szövetség: az egyik a Sinai-hegyről való, amely szolgálásra szül, ez Hágár. Mert ez a Hágár a Sinai-hegy Arábiában, és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mert szolgálásban van gyermekeivel együtt. A mennyei Jeruzsálem pedig szabad, ez mindnyájunk anyja. Mert meg van írva: Örvendezz, te meddő, aki nem szülsz; ujjongj és kiálts, aki nem vajúdsz; mert sokkal több gyermeke van az elhagyottnak, mint annak, akinek férje van. Mi pedig, testvéreim, Izsák szerint az ígért gyermekei vagyunk. De amiképpen akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint születettet, úgy van ez most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl együtt a szabad asszony fiával. Ennélfogva tehát, testvéreim, nem a szolgáló, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk. Galáciabeliekhez 4:22–31.

Izmael az iszlám jelképe, és Hágár, Izmael anyja, a halál szövetségének egyházát jelképezi. Izsák a kereszténység jelképe, Sára pedig az élet szövetségének egyházát jelképezi. Ezért volt Izmaelnek tizenkét fia, mert a tizenkettő Isten szövetséges népének jelképe, az iszlám pedig Isten szövetséges népének hamis utánpótlása.

Az evangéliumokban Krisztusnak két nemzetségtáblája található: az egyik Máténál, a másik Lukácsnál.

Jákób pedig nemzé Józsefet, Máriának férjét, akitől született Jézus, akit Krisztusnak hívnak. Összesen tehát Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzedék van; Dávidtól a babiloni fogságba vitelig tizennégy nemzedék; a babiloni fogságba viteltől Krisztusig pedig tizennégy nemzedék. Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária, jegyese volt Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, áldott állapotban találtatott a Szentlélektől. Máté 1:16–18.

Máté nemzetségtáblázata három egyenlő, tizennégyes időszakot jelöl meg, amelyek együtt egy negyvenkettős időszakot alkotnak. Krisztus a szövetségi történelem ómegája Mózeshez viszonyítva, aki a szövetségi történelem alfája. Mózes azt prófétálja, hogy Krisztus „hozzá hasonló” lesz. Mózes százhusz éves életében három negyvenéves időszak volt. Mózes életének mindegyik negyvenéves időszaka, egymás mellé helyezve, Kádéznál végződik, amely 1863 és a vasárnapi törvény jelképe. Krisztus három időszaka Dávidnál, a babiloni fogságnál és annál a pontnál ér véget, amikor Krisztus a kereszten vérével megerősíti a szövetséget. Dávid az egyház diadalmas részének felemeltetését jelképezi a vasárnapi törvénynél, a második vonal pedig azonosítja, hogy a bolond szüzek Babilonba vitetnek a vasárnapi törvénynél. A harmadik időszak a keresztnél ér véget, amely ismét a vasárnapi törvényt jelképezi, ahol Krisztus megerősíti Ábrahám szövetségét a száznegyvennégyezerrel és Noé szövetségét a nagy sokasággal.

Ami megérthetővé válik, amikor ezt a két vonalat egymásra helyezzük, bámulatos. Mózes százhusz éve összekapcsolódik Noé százhusz évével, és Krisztus negyvenkét nemzedéke összekapcsolódik az antikrisztus uralmával a vasárnaptörvény idején, negyvenkét jelképes hónapon át.

És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyenek azért napjai százhusz esztendő. 1Mózes 6:3.

Máté nemzetségtáblázatával együtt, amely Ábrahám szövetségét hangsúlyozza, Krisztusnak a Lukács által közölt nemzetségtáblázata egészen a teremtésig nyúlik vissza, s ezáltal az élet

szövetségét emeli ki, amelyet Ádám megtört Édenben. Lukács nemzetségtáblázata Jézussal kezdődik, és nemzetségi során visszafelé halad egészen Ádámig, akit Isten fiaként azonosít. A vonal a tökéletes második Ádámmal végződik, és a tökéletes első Ádámmal kezdődik. Az első Ádámtól a második Ádámig 77 nemzedék tárul elénk.

A Szentírás nemzetségtáblái az igazság vonalait jelképezik. Éppen most azonosítottunk több olyat, amelyek messze meghaladják az igazság megerősítéséhez szükséges tanúk számát. A nemzetségi vonalak magukban hordozzák a történelmi beteljesedések és a jövőendő előrejelzések hangját, és magukban hordozzák Palmoni, a titkok Csodálatos Számlálójának hangját is, mivel a vonalakba helyezett számbeli rejtélyek egy második hangot szolgáltatnak. E két hang egy másik, harmadik hanggal együtt hallatszik: a Csodálatos Nyelvész hangjával, aki mindent megteremtett és irányít, beleértve az emberek, helyek és dolgok neveit is.

Amikor János megfordult, hogy lássa a mögötte szóló hangot, az olyan volt, mint sok vizek zúgása; és amikor Dániel ugyanezt a látomást kapta, az Ő hangja sokaság hangja volt. Az Írások felszíni üzenete, valamint az üzenettel együtt található nevek, továbbá az üzeneten belüli számozás: három hang egyetlen szakaszban. Amikor egy sort a három hanggal együtt ráhelyezel egy párhuzamos sor fölé, a három hang sok hanggá lesz.

És a királyi székből szózat jött ki, amely ezt mondta: Dicsérjétek a mi Istenünket, ti mind, az ő szolgálói, és akik féltitek őt, kicsinyek és nagyok. És hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy hatalmas mennydörgések hangját, amely ezt mondta: Halleluja! mert uralkodik az Úr, a mindenható Isten. Jelenések 19:5, 6.

A legjelentősebb nemzetségtáblák közül némelyek Izráel királyainál találhatók. Izráel, az északi királyság első hét királya Akhábbal, Jézabellel és Illéssel zárul, és így a vasárnaptörvényt jelképezi. Az északi törzsek utolsó hét királyának sora a vasárnaptörvénynél kezdődik, és az emberi kegyelemidő lezárulásánál ér véget, amikor Mihály feláll Dániel 12-ben. Júda első hét királya a vasárnaptörvénytől Mihály felállásáig terjedő történelmet szemlélteti, az utolsó hét pedig azt a történelmet azonosítja, amely a vasárnaptörvényhez vezet. Két nemzetségi vonal, mindkettő rendelkezik alfa-történettel és ómega-történettel. Az alfa-történet a 9/11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszak, az ómega-időszak pedig a vasárnaptörvénytől a kegyelemidő lezárulásáig tart. Izráel első hét királya Júda utolsó hét királyával áll egy vonalban; és Izráel utolsó hét királya Júda első hét királyával áll egy vonalban.

A következő cikkben folytatjuk.

„Legyetek állhatatosak mindvégig”

„[Jelenések 1:1–2 idézve.] Az egész Biblia kinyilatkoztatás; mert minden, az emberekhez szóló kinyilatkoztatás Krisztus által jön, és minden Őbenne összpontosul. Isten az Ő Fia által szólt hozzánk, akiéi vagyunk teremtés és megváltás által. Krisztus eljött Jánoshoz, aki Patmosz szigetén száműzetésben volt, hogy átadja neki az igazságot ezekre az utolsó napokra, hogy megmutassa neki azt, aminek hamarosan be kell következnie. Jézus Krisztus az isteni kinyilatkoztatás nagy letéteményese. Őáltala van ismeretünk arról, hogy mire kell tekintenünk e föld történelmének záró jeleneteiben. Isten ezt a kinyilatkoztatást Krisztusnak adta, Krisztus

pedig közölte azt Jánossal.”

„János, a szeretett tanítvány volt az, akit e kijelentés befogadására kiválasztottak. Ő volt az elsőként kiválasztott tanítványok utolsó életben maradt tagja. Az Újszövetség rendtartása alatt ugyanabban a megtiszteltetésben részesült, mint amilyenben Dániel próféta részesült az Ószövetség rendtartása alatt.

„A Jánossal közlendő tanítás oly nagy jelentőségű volt, hogy Krisztus a mennyből jött el, hogy átadja azt az ő szolgájának, meghagyva neki, hogy küldje el a gyülekezeteknek. E tanítás legyen gondos és imádságos tanulmányozásunk tárgya; mert olyan időben élünk, amikor olyan emberek, akik nincsenek a Szentlélek tanítása alatt, hamis elméleteket fognak behozni. Ezek az emberek magas helyeken álltak, és nagyratörő terveik vannak, amelyeket véghez akarnak vinni. Önmagukat igyekeznek felmagasztalni, és a dolgok egész rendjét felforgatni. Isten különleges útmutatást adott nekünk, hogy megóvjon bennünket az ilyenektől. Meghagyta Jánosnak, hogy írja meg könyvben mindazt, aminek be kell következnie e föld történelmének záró jeleneteiben.”

„Az idő elmúltával Isten hűséges követőire bízta a jelenvaló igazság drága alapelveit. Ezek az alapelvek nem azoknak adattak, akiknek nem volt részük az első és a második angyal üzenetének hirdetésében. Azoknak a munkásoknak adattak, akik kezdettől fogva részt vettek az ügyben.”

„Azoknak, akik átmentek ezeken a tapasztalatokon, sziklaszilárdan kell ragaszkodniuk azokhoz az elvekhez, amelyek hetednapos adventistákká tettek bennünket. Isten munkatársaiként kell tevékenykedniük, egybekötve a bizonyágtételt és lepecsételve a törvényt az Ő tanítványai között. Azokat, akik részt vettek munkánk megalapozásában a bibliai igazság alapzatán, azokat, akik ismerik a jelzőköveket, amelyek a helyes ösvényt mutatták meg, a legnagyobb értékű munkásoknak kell tekinteni. Személyes tapasztalatból szólhatnak a rájuk bízott igazságokról. Ezek az emberek nem engedhetik meg, hogy hitük hitetlenséggé változzék; nem engedhetik meg, hogy a harmadik angyal zászlaját kivegyék kezükből. Bizodalomuk kezdetét mindvégig szilárdan meg kell tartaniuk.”

„Az Úr kijelentette, hogy a múlt történelme ismét felidéztetik, miközben belépünk a záró munkába. Minden igazságot, amelyet e végső napokra adott, hirdetni kell a világnak. Minden oszlopot, amelyet Ő állított fel, meg kell erősíteni. Most már nem térhetünk le arról az alapról, amelyet Isten vetett. Most már nem léphetünk be semmiféle új szervezetbe; mert ez az igazságtól való hitehagyást jelentené.”

„Az orvosi missziómunkát meg kell tisztítani és ki kell tisztítani mindattól, ami meggyengítene a hívők hitét Isten népének múltbeli tapasztalatában. Édent, a szép Édent a bűn bejövetele tette romlottá. Most szükséges felidézni azoknak a férfiaknak a tapasztalatát, akik részt vállaltak munkánk kezdeti megalapozásában.

Időről időre olvassuk e világ nagy embereinek gyászjelentéseit. Idejük hirtelen jött el, szinte egy pillanat alatt. Sokan, akikről azt feltételezték, hogy jó egészségnek örvendenek, lakoma után halnak meg, vagy miután önző terveket szőttek saját felmagasztalásukra. Elhangzik az ige: „Bálványaihoz csatlakozott; hagyd őt magára.” Ez azt jelenti, hogy az Úr többé nem őrzi

meg őt a bajtól. Hirtelen halál következik, és mit ér egész életműve? Élete kudarc volt. A fa azért dől ki, mert az az erő, amely fenntartotta, magára hagyja bálványimádó áldozatának.

„A férfiakat és nőket teljesen leköti valami élvezetes dolog keresése. Semmiért eladják lelküket, és Isten visszavonja hosszan tűrő békétűrését. Saját választásukra hagyatnak.

„Vannak olyanok, akik, miközben azt vallják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, megrontották hitüket, és megtagadták, hogy a világosságban járjanak. Ki az most, aki félreteszi önző, világi elveit? Ki az most, aki törekedni fog arra, hogy felismerje a lélek értékét? Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a saját lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságul a lelkéért? Éhezitek és szomjazzátok-e az élet kenyerét és az üdvösség vizét? Felismeritek-e azoknak a lelkeknek az értékét, akikért Krisztus meghalt? Azok, akikről azt tartják, hogy keresztények, vajon hitvallásukhoz méltóan élnek-e? Tudatában vannak-e a lélek értékének? Arra törekednek-e, hogy a lelküket az igazságnak való engedelmesség által megtisztítsák?” Manuscript Releases, 20. kötet, 150., 151.